

ПРИНЦЕСА ТОРН

Copyright © 2023. THORNE PRINCESS by L.J. Shen
The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5122-6

Л. Дж. Шен

ПРИНЦЕСА

Торн

Превод от английски
Цветана Генчева

*На Панг, който пожела тази книга.
И на всички хора, които не са я желали,
но имат нужда от нея.*

„Адът ни изпрати най-голямата злина
и ние, хората, я нарекохме любов.“

Кони Церник

Важно предупреждение!
Настоящата книга съдържа
сексуално насилие и посегателство.

Пролог

ХАЛИЪН ТОРН ХВАНАТА В КРАЧКА!

От Ана Брукс, сътрудник на „Йелоу Волт“

Тя се държа безупречно след противоречията около последното ѝ гадже, атлета Кийран Едуардс, които неочаквано се развихриха преди два месеца. Сега Хали Торн му отпусна края и се развилня. Точно така, мои любими читатели! Правилно четете. Хали Торн показва зърно. И то ни повече, ни по-малко увиснала на ръката на най-любимия пичага на кабеларките.

Следваща спирка? Клиника за рехабилитация на залязващи звезди, ако питате мен.

Тя може да е любимката на мъжете в Холивуд, но упорито се носи слух, че милото татенце не може да я понася.

Хали

Добре. Чакайте малко. Стоп. Изобщо не ме съдете.

Знам, че изглежда повече от зле. Не говоря за зърното си – циците ми са върховни, спокойно може да се каже, че са най-хубавото у мен – но се кълна, че мога да обясня останалото.

Така, значи това е историята за падението ми.

Няма човек в Америка, който да не е видял зърното ми.

Да се върнем година назад, когато снимката с надничашщото ми зърно беше лепната във всички интернет уебсайтове, списания, таблоиди и социални медии. По едно време започнах да се чудя дали да не му намеря агент и малко чифтче черни очила като за филм ноар. Ето до колко откачени висини стигна всичко.

Не че имам нещо за криене. Бях, както изтъкнаха медиите, *пищно парче*. Имам широк ханш, гърди чашка D и задник, който е достоен за всяко от поетичните творения на Лил Уейн.

Проблемът беше, че... зърното ми не беше просто зърно.

Беше зърното на първото бебе на Белия дом. Аз бях Първата дъщеря, при това на много нива.

Америка беше луднала, защото аз, Хали Маргарет Торн, първото дете, родено в семейството на действащ президент, се оказах феноменален провал.

Татуировките, черешовочервената коса, дебелият очна линия и общинският колеж, който прекъснах след един семестър, дават сравнително безпроблемно основание за ненавист...

Всички си въобразяваха, че ми е лесно. От мен се искаше единствено да не прецаквам нищо. Само че аз го правех. При това непрекъснато.

Ами този последен път? Този път май прекрахих границата.

От „Йелоу Волт“ не лъжеха. На нашите буквално им *писна*. Безднадеждните ситуации изискват крайни мерки за тяхното красиво, неуправляемо отроче, което се нуждае от защита, от нещо, което да ѝ дойде като шамар, да я стресне едно хубаво.

И на сцената излиза Рансъм Локуд.

Страхотен, мрачен, умопомрачителен и... извинете ме, но е *само за чуване*. Това представлява новият ми бодигард.

Извинете, *лична охрана*.

Той е дяволът, който ликвидира живота ми и унищожи и последните останки от самоуважението ми.

Заядливият охранител, който открадна сърцето ми, пръсна го на парченца, а след това ми върна късметата с крива усмивка.

Наричаха го *Робота*, но не мисля, че беше такъв.

Той имаше сърце, скрито под многобройните пластове. Прашасало, белязано, но все още туптящо.

Така че всичко, което трябва да знаете, е, че в някои отношения онова надничащо зърно наистина *съсипа* живота ми. Но също така ме спаси. Или поне част от мен.

Говоря за частта, която си струваше да бъде спасена.

За онази част, която оцеля.

Когато принцесите пропадат

Малката ми черна рокля с корсет беше грешка.

Установих го в мига, в който се настаних на задната седалка на кадилака си, а лицето ми беше скрито под червена маска, обсипана с пайети.

Най-добрият ми приятел Келър вече се беше настанил срещу мен и пригладжаше немирнен кичур, измъкнал се от

съвършената му руса грива, вдигнал камерата на телефона като огледало. Беше с красива златна римска маскарадна маска.

– Здравсти, Ден! Към „Шато Мармонт“ – инструктирах шофьора и нагласих банелите.

Келър пхна телефона си в джоба на костюма от „Прада“ и ме стрелна с поглед.

– Сладурче, този корсет май се кани да напусне Млечния път. Кой размер е тази рокля?

Изпъвам гръб и го стрелвам обидено с поглед. Роклята беше толкова клаустрофобично тясна, че по-късно сигурно щеше да се наложи да я отстранят хирургично.

– Моделите на „Балмен“ са само до четиресет и втори номер – мънкам някакво оправдание.

– Да ти кажа, достатъчен е един ордьовър, за да накара ципа да поиска ограничителна заповед срещу теб, затова ти предлагам да се прибереш и да се преоблечеш. – Келър пригласяда невидима гънка на правия си тесен панталон.

Денис вдигна поглед в огледалото за обратно виждане, за да се увери дали да не обърне и да ме откара обратно у нас. Поклатих глава. В абсолютно никакъв случай. Че аз бях четиресет и втори размер. Понякога дори съм четиресети. (Не че това се е случвало между Деня на благодарността и Коледа. Или пък около Великден. Или когато съм с предменструален синдром.)

Проблемът с дизайнерските размери беше, че те се шият преди всичко за слаби и стегнати хора. Аз *обичах* тялото си. Обичах всяка извивка и постигната с много труд целулитна клетка. Много добре ми беше известно, че дизайнерите рядко правят тоалети за истински размери. Техният четиресет и втори номер в действителност е четиресети, а четиресет и четвърти... е, *такъв нямаше*. Само че аз никога не си купувах нещо изложено на закачалка. Стараех се да щадя окол-

ната среда, затова винаги купувах роклите си втора ръка, но това значително ограничаваше възможностите ми.

– Оставам с роклята – заявих.

– Няма да е задълго, ако питаш циците си – натякна Келър.

– Изпълнен си с горчивина, защото имаш торбички под очите.

– Имал съм торбички под очите – прогърмя иронично гласът на Келър и откъсна за миг поглед от телефона си.

Ухилих си широко и свих рамене.

– Нямах, но сега вече знаеш какво е да те оплюе най-добрият ти приятел. Не е много приятно, нали?

Двайсет минути по-късно Денис спря пред „Шато“. Протегнах се от задната седалка, стиснах рамото на шофьора си и притиснах буза до неговата.

– Благодаря, Ден! Можеш да се прибиращ. На връщане ще взема юбер.

– Мисля да остана – настоя уморено шейсет и пет годишният Денис. – Тази работа с юбера никак няма да се хареса на родителите ти. – Той ми беше шофьор от осемгодишна и познаваше нашите по-добре от мен.

На господин и госпожа Торн не им беше никак приятно, когато излизах от дома – не защото *много* се наслаждавах на компанията ми. Самото ми несъвършено съществуване ги караше да се срамуват. Най-хубавото, което мама е казвала за мен в интервю, беше, че внасям характер в семейството. *Характер*. Все едно съм декоративен тапет. Но пък на мен не ми пукаше кой знае колко какво одобряват.

Замахнах с ръка към Денис.

– Келър ще бъде с мен. Той ще внимава да не се забърквам в неприятности. Нали, Кел?

– Доколкото е възможно. – Келър слезе от кадилака и погледна нетърпеливо входната арка. – Освен ако онзи, който те

нападне, не е въоръжен. Знаеш, че *изобщо ме няма*, когато се лее кръв. Или ако ми се пусне някой готин пичага. Имам предвид готин като Зак Ефрон в ролята на Тед Бънди. Ако е просто Зак Ефрон като в „Училищен мюзикъл“, тогава съм до теб, момиче.

– Ако откриеш твоя Зак Ефрон, какъвто е бил в „Училищен мюзикъл“, няма да ти плащам гаранцията за непристойно поведение с малолетен – изстрелвам в отговор.

Келър вдига палец.

– Сега съм сигурен, че този разговор напълно успокои Денис. Вече ти има пълно доверие, че няма да се забъркаш в неприятности.

Вдигнах минисмартфона си до устата.

– Сири, напомни ми да направя вуду кукла с образа на най-добрия си приятел, за да я набода с игли утре сутринта.

– *Събитието добавено към календара* – отвърна превзето Сири.

Слязох от автомобила и отправих към Денис ангелска усмивка, с която да го уверя, че ще бъде добра, и притиснах длани.

– Сериозно, Ден. Ще се държа прилично. Прибирай се. Сигурна съм, че Етел те очаква със специалните си джинджифилови сладки.

Той приглади брадичка.

– Тази сутрин спомена, че ще прави...

В много отношения Денис и Етел ми бяха по-близки, отколкото мама и татко. Бях прекарала с тях повече празници, те се грижеха за мен, когато бях болна, те ходеха на родителските срещи, когато мама и татко бяха заети на срещата на високо равнище за климата или разговаряха с някой смотан IT гений в Конгреса.

Денис премести поглед от измамната ми усмивка към отворената паст на „Шато“. Беше ме докарвал тук предос-

татъчно пъти и много добре знаеше, че няма начин да не се напия, да не заформя потресаваща сметка, а накрая да оповръщам задната му седалка с шампанско, което е по-скъпо от костюма му.

Той не искаше нито да се занимава, нито да се разправя с мен. Как да го вини човек? *Самата аз* едва се понасях. Затова тази вечер имах намерение да се удавя в алкохол.

Той въздъхна и потри слепоочие.

– Просто внимавай, нали? И се прибери рано.

– Върхът си, Ден. Поздрави на Етел!

Той смъкна по-ниско платнената си шапка.

– Защо не се отбиеш да я видиш някой ден и сама не ѝ ги предадеш?

Денис и Етел живееха в Ел Ей единствено заради мен. Двамата копнееха да се върнат на Източния бряг при семейството си. Не ми беше никак приятно, че съм причина за нещастieto им, и затова никога не ходех в къщата им тип бунгало в Енсино, където трябваше да пия слаб чай и да търпя шоуто „Опасност“, което май не изключваха никога, а Етел задължително вадеше албумите, за да ми покаже снимки на внуците, които двамата не можеха да виждат... заради мен. Беше прекалено депресиращо. Така и не бях открила достатъчно силен алкохол, който да смаже *това* чувство на вина. Все още.

– На всяка цена, Ден.

Той потегли, остави ни потънали в облак от изгорели газове. *Гадост*. Трябваше да обсъдим дали да не се прехвърлим на „Тесла“.

Келър преплете пръсти с моите и погледна небезизвестната купчина тухли с блеснали очи.

– Поне сме в естествения си хабитат.

Маскарадният бал беше организиран като благотворително събитие от клиника за пластична хирургия в Долина-

та за ветерани с белези от изгаряния. Двата с Келър бяхме сложили по пет бона в пликовете си, но нито един от нас не отиде на вечерята преди бала. Келър не обичаше да яде пред хора (самата истина), а пък аз не обичах да ме заливат с въпроси за семейството ми и молби за услуги.

– Знаеш ли... – Заметнах боядисаните си в бургундско къдрици, докато отивахме към бара, разминахме се с маскирани пиколо, консиержи и оберкелнери. – Знае се, че „Шато Мармонт“ го посещават хора, устремени или нагоре, или надолу. Ние в коя категория попадаме?

– Нито в едната, нито в другата. – Келър ме поведе към дъбовия червен бар в хотела с кафявочервеникави високи столове и полилеи в същия цвят. – Ние сме просто прелестни изчадия, родени сме във висшето общество и от нас не се очакват чудеса. Не сме се устремили на никъде.

Келър беше син на Аса Нелсън, фронтмен на бандата „Ши Улф“ и най-голямата все още жива рок легенда. Имената и на двамата ни отваряха врати – не всички добри.

Настанихме се на бара. Без да каже и дума, барманът Фредерик плъзна пред мен коктейл „Мармонт Мюл“, а Келър уреди с обичайния му „Блу Велвет“. Фредерик беше с чисто бяла маска на заек, която подчертаваше пронизващите му сини очи.

– Трябва да го отведе у нас – измърмори Келър и ме побутна с лакът.

– Той ми се струва проблемен тип.

– Точно каквито ги предпочитам – отвърна най-добрият ми приятел. – Ти също.

Не отговорих на последните му думи. Келър не беше виновен, че мислеше, че спя с всеки, който има пулс – обичайното впечатление, което създавах у хората. Само че никога не беше приятно да ми се напомня, че лъжа най-добрия си приятел.

Още преди да успеем да отпием и глътка, ни се лепнаха две кандидат-актриси, една риалити звезда от телевизията и една мацка лайф коуч, за която бях сигурна, че се подвизаваше и като сервитьорка. Всички висяха при нас и се надуваха, докато се опитваха да убедят хората колко са популярни и че големият пробив е на една ръка разстояние. Ето как двамата с Келър прекарвахме вечерите си. Всичките до една. Купонясвахме, наливахме се, общувахме, преструвахме се, че светът е една голяма, издута пинята, готова да се пръсне и да ни засипе с тлъсти модни договори, корици на „Вог“ и да ни предложи по някой и друг „Оскар“.

Ние бяхме светски личности. Млади, богати и отегчени.

Не давахме обяснения на никого и всички ни търсеха.

Може да се каже, че и двамата с Келър имахме работа.

На двайсет и седем, Келър притежаваше „Мейн Скуийз“, скъпарско заведение за сокове в Западен Холивуд, известно с детокс предложенията, по които си падаха моделките на „Викторияс Сикрет“ и „Истинските домакини“.

Аз бях видна личност в Инстаграм, което ще рече, че ми плащаха в луксозни продукти и ласкателства, за да рекламирам продукти пред всичките си осемстотин хиляди последователи. Пробутвах всичко – от дрехи и чанти до тампони. Така наречената ми „работа“ отнемаше по два часа на седмица, но колкото и да е странно, аз държах на нея. Може би защото знаех, че тя беше единствената част от мен, в която не допусках никой да се натрапва или да ме оформя, както пожелае. Беше си само моя. Тя си беше мое творение, моя отговорност, малката ми победа в този свят.

– Не е ли смешно – разсъждавах на глас, докато въртях бъркалката в напитката си, – че можем да се преструваме на хора, които допринасят с нещо за обществото, и номерът минава пред таблоидите.

Двете актриси, риалити звездата и лайф коучът се изнесоха от бара в мига, в който забелязаха звезда от „Нетфликс“ да влиза с маската на средновековен чумен лекар.

Това беше една от уловките в Ел Ей. Градът беше страхотно място да се обградиш с хора, стига да не търсиш истински приятели.

Келър ме стрелна намръщено.

– Говори за себе си. Аз си имам работа. Притежавам заведение за сокове. Сам избирам и доставям съставките.

– О, Келър. – Погалих отпуснатата му на бара ръка и вдигнах напитката си. – В момента аз „избирам местни съставки“. Не ме разбирай погрешно, това е страхотно хоби, но ние с теб нямаме нужда от тези пари.

Никога не говорехме по този въпрос, но предполагах, че и Келър получава всеки месец хубавка издръжка от татенцето.

– Не, Хал, ти просто не разбираш. Аз *наистина* имам работа. – Той се намръщи и отпусна глава назад. – Плащам заплати, на три месеца се виждам със счетоводител, обмислям бюджети, цялата дандания е на моята глава.

Той беше нагазил много дълбоко в отрицание. И двамата разчитахме на родителите си да ни плащат наема, вноските за автомобилите и ежедневните разходи. Аз поне имах доблестта да си призная.

Отпих глътка, като полагах свръхусилия да дишам в тясната рокля.

– Да, разбира се. Искях да кажа, че работата ни е забавна, затова *нямаме чувството*, че работим.

Келър вдигна вежди.

– Нямаше това предвид.

Прав беше. Нямах това предвид. Само че бях твърде изтощена от дълбокото почистване на лицето, за да се разправам с него.

– Току-що забелязах, че Пери Коуън е тук. – Келър наклони глава зад рамото ми. – Новите ѝ кичури са върховни.

Не се обърнах, за да погледна.

– Не съм сигурна, че едни хубави кичури ще успеят да скрият грозната ѝ душа.

– Аууу. Когато Господ те е направил красива, е забравил да ти напомни да не ставаш дребнава. – Келър скочи от стола. – Отивам да ѝ кажа „здрасти“.

– Но тя е толкова елементарна, Кел – набърчих нос аз.

– Дръж се прилично, докато ме няма. – Келър стрелна с поглед отражението си в охладител за вино от неръждаема стомана, преди да се отпрати към мишената си.

Пери Коуън беше нашумяла модна дизайнерка, жена, която изобщо не харесвах. Преди всичко защото правеше роклята на сестра ми Хера за предсватбената вечеря. А всеки, който беше приятел на сестра ми, беше мой враг.

Да не говорим, че Пери продаде клюка за мен на „Мейл“ след незначителна злополука с мен, рокля на шаферка и неочаквано пикантен сос за пица. Сигурна бях, че е тя, защото никой друг в стаята не би се раздрънkal. Мама изпадна в ужас, че сме роднини, татко едва не изперка, а Хера... тя не можеше да понася, че сензационните ми появи на първа страница ме обгръщат единствено с печална слава.

Дадох знак на Фредерик и поръчах още два коктейла и един шот. Имах нужда да пийна малко, за да имам кураж да изкарам тази вечер. Може и да бях в заведение, пълно с хора, но се чувствах отчайващо сама.

Пери ми напомняше, че на един полет разстояние от мен, в Далас, живееше най-съвършената Първа дъщеря, която някога е красила лицето на земята.

Говоря за моята двайсет и девет годишна сестра.

Женствено, нежно създание. Точно каквито красят коридорите на „Вог“. Стегната, умна, с безупречни маниери.

Хера завърши медицина в университета „Станфорд“ заедно с годеника си Крейг, неин любим още от гимназията, и в момента планираха предстоящата сватба, докато направо прелитаха над стажа си в университетския медицински център „Бейлър“.

Целият живот на Хера беше много грижливо предначертан и планиран.

Аз дори не можех да контролирам гърдите си (които продължаваха да се борят с шифона на корсета и се опитваха да излязат на бял свят).

Глътнах и двата коктейла, и шота, след това погледнах тайно Келър и Пери, които се смееха в един ъгъл на заведението. Пери го перна по гърдите. Около мен кръжаха маскирани хора, някои танцуваха. Други се целуваха в тъмни кътчета на заведението. Това беше животът ми. Високи, тънки токчета и напитки на безобразно високи цени. Празна къща, пълна банкова сметка и празна карта с покани за танц. В гърдите ми зееше дупка, която не спираше да расте, заемаше все повече място, докато не ми се стори, че е съвсем истинска, прозрачна и всички я виждат.

Дадох знак на Фредерик за нов шот. Той бързо постави напитката пред мен. За съжаление, със същата бързина за мен се лепна Уес Морган, изтъкнат инструктор на знаменитости.

Уес беше един от водещите на „Дебел загубеняк“, телевизионно предаване, толкова ужасно, колкото и името си. Той „помагаше“ на знаменитости да свалят килограми, в повечето случаи като им крещеше, докато търчеше гол до кръста до тях, а те се превиваха и драйфаха по време на тренировката. Опита се да ме накара да участвам в трети сезон, обеща да ме докара до трийсет и шести размер в рамките на два месеца. Затворих му телефона, но преди това го държах на линията петнайсет секунди, докато се колебаех дали

да се изсмея, или да започна да мляскам шумно ментови бисквити с шоколад.

Очевидно последният ни разговор го е накарал да иска още и още.

– Как е, Халиън? – Той подпря лакът на бара до напитката ми и ми отправи ослепително белозъба усмивка. Халиън* беше прякорът, който ми лепнаха таблоидите заради изцепките ми. – Казах ли ти, че и аз съм от Тексас?

Косата му беше омазана с толкова гел и вакса за коса, че от тях спокойно можеше да се направи фигура за музея на Мадам Тюсо. Не на младата Дакота Фанинг. По-скоро на Дуетн Джонсън.

– Нямах маска – отбелязах сухо.

– Не ми трябва. – Той сви рамене и се ухили още по-широко. – Пред теб е човекът, който току-що дари десет бона, за да помогне на ветеран да бъде опериран.

Заразглеждах как е боядисан таванът и зачаках той да се разкара.

– Чу ли какво казах?

– Да. – Извадих черешката от празната си коктейлна чаша и изсмуках попилия в нея алкохол. – Каза го преди секунда.

– Имам предвид това, че и двамата сме от Тексас.

– Аз не съм от Тексас – заявих равнодушно, завързах дръжката на черешката с език и я изплюх в шепа.

– Нима? – Той се наведе още по-близо, за да оценя напълно миризмата на одеколona, с който така обилно се беше залял, че спокойно можеха да ти потекат сълзи. – Мога да се закълна, че президент Торн беше...

– Да, от Далас е. Само че аз съм родена в окръг Колумбия и съм прекарала там първите осем години от живота си.

* *Hallion* (англ.) – развратница, пропаднала жена, човек, известен с лоша слава. – Б. пр.

След това нашите ме тикнаха в пансион в Ню Йорк, прашаха ме на летни лагери в Швейцария, на зимни лагери във Великобритания и на френски соарета. Не съм от Тексас. Спокойно мога да бъда наречена светска лъвица с културно...

От празния поглед на Уес ми стана ясно, че е престанал да слуша, когато е чул „културно“. Може би дори още на „соарета“.

През годините бях прекарала известно време в Тексас, никога по свой избор. Нашите ме молеха, подкупваха ме и ме завличаха „у дома“, окуражаваха ме да се запиша в местни училища, да остана близо до семейството. Винаги отбивах атаките им. В Тексас беше прекалено горещо, изискваше се прекалено благоразумно поведение. Като цяло се смятах за момиче от Тексас точно колкото и за неврохирург. Освен това бях напълно наясно защо искат да съм близо до тях – за да ме следят по-успешно. Така поне показвах, че се опитват да хванат юздите на дивото си дете.

– Тц – изцъка с език Уес, а мегаватовата му усмивка дори не трепна. Нямаше начин зъбите му да са истински. Всъщност готова бях да се обзаложа, че и бицепсите му не бяха. – За мен ще бъде удоволствие някой път да те разведе. Въпреки че съм роден и отгледан в Хюстън, познавам всяко кътче на Далас.

– Не планирам да ходя там. – Забодох поглед в дъното на празната чаша от коктейла.

– Тогава да се срещнем тук, в Ел Ей. – Той допря лакът в моя. Аз се дръпнах рязко на мига.

– Много ми е натоварена програмата, куп пайове чакат да ги изям.

– Не ставай чак толкова докачлива, Халиън. Бизнесът си е бизнес, нали така? – Той прокара пръсти през косата си, но кичурите бяха по-твърди от бетон. – Мислех, че от теб ще излезе страхотен участник.

– А от теб страхотно препарирано чучело – провлачих.

– Виж сега. Аз ще се съобразя с програмата ти. Наистина мисля, че можем да си бъдем от полза.

Той беше поредният човек, който ме възприемаше като ходещо и говорещо средство към славата. Тъпакът беше поредният използвач и може би дори насилник. Хора като Уес ми напомняха защо съм се отказала от мъжете. Всички до един искаха нещо, а това нещо никога не беше истинска връзка с мен. Аз бях трамплинът, който да ги изстреля нагоре. Бях ключът към възможността.

Стомахът ми изкъркори.

Искам да се прибера у дома.

За съжаление, няхах дом. Огромната къща беше просто купчина скъпарски тухли и нищо повече.

– Ще кажа на личната си асистентка да позвъни на твоята. – Скочих от стола.

– Нямам лична асистентка – призна объркано той.

И аз нямам. Тъкмо това е врътката, Айнщайн.

Дадох знак на Фредерик да ми приготви сметката. Майната му на Келър. Възнамерявах да се изнеса оттук. Той можеше да си виси с Пери, която наистина беше с върховни нови кичури, които подчертаваха скулите ѝ. Погледнах ги за последен път. Приятелите на Пери бяха започнали да разпитват Келър за заведението му за сокове. Той не можеше да си намери място от радост. Аз ли бях единствената, която говореше напълно открито за фалшивата му работа?

Платих, оставих на Фредерик четиресет процента бакшиш и си тръгнах, като се промъквах покрай хората, които се опитваха да ме спрат, за да си кажем по някоя и друга дума. Уес ме следваше нетърпеливо. Той официално беше преминал на по-високо ниво – от най-обикновен досадник в долен преследвач.

– Чакай, къде тръгна? – Той се опита да постави ръка на рамото ми. Изсъсках и се дръпнах от него почти дивашки.

Не ме докосвай. Не ме пипай. Не смей никога да ме пипаш.

– У дома. – Забързах. Токчетата ми чаткаха по тъмния под.

Не можех да си намеря място, задето съм забравила да си взема сако на излизане от нас. Една дреха, с която да си покрия циците, за да не надничат изпод корсета, щеше да ми дойде добре. Като се замислих, въпросните цици вече не се чувстваха толкова пристегнати. Просто ги усещах неочаквано студени. Сведох поглед и разбрах защо – дясната ми гърда беше разкъсала тъканта. Буквално висеше навън. Вееше се на вятъра като наполовина спуснат флаг на мачтата, и то когато се канех да изляза от хотела и да си повикам юбер.

Ахнах и отчаяно се опитах да я натикам в роклята.

– Боже, леле боже – изсмя се Уес и се облегна на близката стена. – Дамите май са се надигнали да глътнат малко чист въздух.

– Млъквай.

Отправих се към рецепцията на хотела, за да помоля някой да ми даде сако. Имаше толкова много хора. Бяха плъпнали навсякъде. А заради маската не виждах почти нищо. Смъкнах я от лицето и я хвърлих на пода. Задъхвах се. Огледах се.

Сако. Трябваше ми сако. Само че се намирах в Ел Ей. Хората тук рядко обличаха пластове дрехи.

Нечий глас се опита да ме успокои.

– Не се ядосвай, Халиън. Ще те закарам до вас.

– Не, благодаря. – Скръстих ръце на гърдите и забързах. Бях почти на рецепцията.

– Ако помолиш консиержа за сако, той ще разбере какво се е случило и ще продаде историята.

Застинах на място по средата на лобито. Уес разбра, че е успял да привлече вниманието ми.

– Ново унижение ли искаш? Особено след петното от пица, което „Шеста страница“ публикува за теб? – Гласът му се носеше зад мен, забиваше се в кожата ми като ноктища.

Той обаче беше прав. Ако признаех, че роклята ми се е спраскала, това можеше да се разбере. Хера щеше да получи удар, а нашите... Един господ знае какво щяха да направят. Щяха да ми спрат издръжката. Щяха да ме принудят да се преместя в Тексас.

Нямах никакви умения в този живот, освен да беля хората на мандарините на едно цяло, непрекъснато парче. Това беше наистина впечатляващо, но как да включаиш подобно умение в резюмето си?

Завъртях се рязко, огледах преценяващо Уес, същевременно продължавах да крия срамотите си, като притисках кръстосаните си ръце над гърдите.

– Нямам ти доверие – присвих очи аз.

Той вдигна длани.

– Така и трябва. Ти си дъщеря на президента Торн. Национален герой. Никога не бих те наранил. Да не би да мислиш, че съм чак толкова тъп?

Отговорът, за съжаление на Уес, си оставаше „да“. Тъй като той се държеше сравнително прилично, може би трябваше да проявя известно доверие. Поне за тази вечер.

Всяка клетка в тялото ми нашепваше, че е неразумно, но за съжаление, вариантите ми не бяха много.

– Обещай да няма никакви глупости.

– Обещай ми снимка и смятай, че сме се разбрали. Трябва да се върна на първа страница преди премиерите на сезон пет.

Затворих очи, въздъхнах тежко. Бях бясна.

– Няма ли да постигнеш обратния ефект, ако те видят с налято момиче, когато работата ти е да помагаш на хората да отслабват? – Отворих очи и се усмихнах невинно.

– Та по този въпрос. – Уес въздъхна престорено тежко. – Май ми се понесе славата, че се отнасям презрително към дебелиците, след като един от епизодите ми плъзна навсякъде. Можеш ли да повярваш, че това направо ме скапа?

Супер. Значи официално се превръщам в „някои от най-добрите ми приятели са такива“. Прииска ми се да изкрещя.

– Едно кафе на „Родео Драйв“. – Вдигнах предупредително пръст. – Ще получиш само това.

– Добре, но не бива да изглеждаш така, сякаш се отвърщаваш от мен – продължи да се пазари той. – Хората трябва да решат, че се забавляваш.

– Ако притежавах подобни актьорски заложи, щях да печеля оскари, не да рекламирам кремове против акне в Инстаграм. – Изсмях се саркастично.

– Стига, Хали.

Въздъгнах.

– Ще си поръчам нещо сладко.

– Ще кажа на валеето да ми докара колата. – Той намигна и насочи пръст към мен. Аз пък му показах среден централен.

Уес излезе от лобито. Крачеше надут, сякаш притежаваше хотела. Няколко минути по-късно се върна при дискретната ниша близо до входа, където го чаках. Мястото беше сравнително закътано. Сърцето ми препускаше, заплашваше да разкъса кожата.

Никой не биваше да разбира за дефекта в облеклото ми.

– Господи, още колко време ще отнеме? – Уес проточи врат, за да види дали автомобилът му е пристигнал. – Уредил съм си среща през Тиндър и ме чака малко по-надолу.

Телефонът ми избръмча в ръката. Със сигурност беше Келър. Нямах как да отговоря, защото бях покрила плътно гърди, а и все още му бях бясна, че не спря да се мазни на Пери Кауън.

Автомобилът на Уес много се забави – повече от нормалното. Всеки път, когато той се опитваше да започне разговор, аз го срязвах.

– Може ли малко тишина.

Най-сетне Уес ми каза, че колата му чакала отвън. Стисна ме за лакътя и ме поведе към входа.

– Не ме докосвай! – изскимтях и ми стана гадно, че гласът ми звучи като противен хленч.

Всичко след това се случи безобразно бързо – в мига, в който се показахме навън. Аз отпуснах кръстосаните пред гърдите ръце, за да перна неговата ръка. Светкавиците на камерите ме заслепиха на мига. Инстинктивно вдигнах ръка, за да заслоня очи. Дясната ми гърда се развя и поздравих десетината папараци, които Уес очевидно беше поканил, за да ни снимат, докато излизаме заедно.

Мама му стара.

Четиресет и деветият президент на Съединените щати щеше да ми трие сол на главата.

С други думи, татко.

Антъни Джон Торн.